

MARIA
LEPMAA

HEIKE LÄHEB
RAAMATUKOKKU

Pildid joonistas: MERLE LAHT

Illustraator: Merle Laht
Toimetaja: Irene Õmblus
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-668-94-8

Trükk: MJ Konsult
2024 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Heike on seitsmeaastane tüdruk. Tal on pikad heledad juuksed ja sinised silmad. Talle endale meeldivad väga tema ilusad juuksed. Kodus meeldib talle neid kammida ja lahtiselt hoida, aga lasteaias peavad juuksed kinni olema. Emme punub Heikele igal lasteaiapäeva hommikul kaks patsi.

Heikele meeldib väga nukkudega mängida. Lasteaias ta kogu aeg mängida ei saa, sest seal peab õppima ka. Varsti läheb Heike kooli ja seal peabki ainult õppima, nukkudega ei saa üldse mängida.

Tegelikult Heikele meeldib õppida. Talle meeldib kõige rohkem raamatuid lugeda. Nendest tarkadest raamatutest õpib Heike samuti. Ta paneb hoolega tähele, millest kõik need vahvad lood räägivad. Nii saab ta palju uut ja huvitavat teada.

Heike õppis lugema juba viieaastaselt. Tal on kodus väga palju põnevaid lasteraamatuid. Ta vaatab nendest ilusaid pilte ja loeb huvitavaid jutukesi. Talle meeldib pilte vaadata ja unistada. Tihtipeale mõtleb Heike ennastki pildi sisse ja seikleb koos raamatu tegelastega.

Muidugi meeldib Heikele mängida ka. Lastele ikka meeldib. Siiski armastab Heike kõige rohkem üksinda raamatut lugeda. Kui ta on lasteaias sõpradega mängud ära mänginud ja natuke õppinud ka, läheb ta koju ja hakkab raamatut lugema.

Ühel päeval juhtus nii, et Heikel said kodus kõik raamatud läbi loetud. Ta kurtis emale, et tal pole enam midagi põnevat lugeda. Ema lubas Heike seepeale raamatukokku viia. Heikele see mõte meeldis ja ta muutus väga rõõmsaks. Ta polnud veel kunagi raamatukogus käinud. Eelmisel aastal tema lasteaiarühm küll käis, aga Heike oli siis haige. Ta oli kõrge palavikuga kodus voodis. Heike mäletab, kui paha oli olla haige. Nüüd aga on ta terve ja saab koos emaga raamatukokku minna.

Järgmisel päeval lasteaias ei jõua Heike kuidagi õhtut ära oodata. Tal on raske isegi päevaund magada. Ta on suures ootusärevuses ja tahab juba väga raamatukokku minna.

Kell saabki viis ja ema tuleb Heikele järele. Koos sõidavad nad raamatukokku. Heike jääb kõrge hoone ees seisma ja vaatab seda üllatunult. Ta ei arvanud, et raamatukogu asub nii suures ja uhkes majas. Tema süda puperdab rõõmust ja ta pigistab kõvasti ema kätt. Ema naeratab lapsele julgustavalt ja nad astuvad koos treppidest üles. Nad jõuavad suure lauani, mille taga istuvad kaks raamatukogutädi. Tädid tervitavad Heiket ja ema naeratades. Ema tervitab viisakalt vastu, aga Heike ainult itsitab. Ta on väga elevelil. Nad lähevad emaga kõrgete riiulite vahele. Need on raamatuid täis. Heike ajab pea kuklasse ja tema suu vajub üllatusest lahti. Ta pole mitte kunagi näinud korraka nii palju raamatuid. Heike jääb korraks lihtsalt seisma ja vaatama. Ta tunneb midagi ...

midagi, mida ta kunagi varem ei ole tundnud. Miski tema sees justkui paisub ja tal on nii hea olla. Heike saab aru, et tema ja raamatud kuuluvad kokku. Selsamal hetkel ta lihtsalt teab, et ei oska mitte kunagi ilma raamatute ja lugemiseta olla.

Emma sikutab teda varrukast ja kutsub lasteosakonda raamatuid valima. Heike silmad säravad ja suu on endiselt lahti. Ta sammubemale järele ja vaatab ainiti riiulitelt paistvaid kirevaid raamatuselgi.

Järsku kuuleb Heike sosinat. Ta jääb üllatunult seisma ja kuulatama. Sosin muutub tugevamaks. Heike kuuleb, kuidas sosin muutub üha valjemaks ja valjemaks. Lõpuks saab ta ka sõnadest aru.

„Loe mind! Ei, mind! Tule siia! Vaata siia! Võta mind! Ei, hoopis mind!”

Heike ehmub nii väga, et paneb suu ruttu kinni.

Emma vaatab teda uurivalt ja küsib: „Kas juhtus midagi?”